

MS 9131

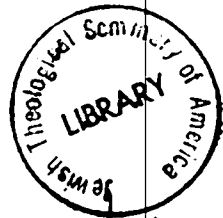
Teshuvot Rabane Algir be-'inyan
tehinat kimha de-Fisha.

1922.

System no. 0077694

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

ב'שָׁהּ נִשְׁאַל נִשְׁאַלְנוּ מֵאַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִשְׁלַח הַגִּפְתִּים -
 אֲנֵינוּ הַכּוֹנְסֵי סִרְיָנוֹת יָצוּ אֲנִיחָה הַדְּרִימִים הַסִּילֵאֲנֵנוּ אֲשֶׁר -
 אֲנֵנוּ וְנִלְמַס לְעִמּוֹן כֹּהֵם עֲשֵׂה כִּמְהָ שֶׁנִּס מִיַּעַד דְּכִסְמֵת וְהָן
 הַיּוֹם קָבְלוּ מִכֶּתֶב מֵאַתָּה הַגֵּר שֶׁמִּשְׁנֵן לְקִנּוּי יָצוּ פְּרִיזֵי דִלְאָן
 כּוֹנְסֵי סִרְיָנוֹת שִׁיר וְהִרְאָן יֵשׁ לְאֲמֵר כִּי הַדְּרִימִים הַנִּלְ אֵיךְ
 לְעִמּוֹן כֹּהֵם מִכֶּתֶב וְאֵיךְ לְבִנּוֹךְ כִּסְמֵת וְהוּא עִפְּ הַדְּרִימִים
 הַמְּנִיחָה כְּמִנְהַגֵּת יוֹסֵפַת מֵאַתָּה יָצוּ שֶׁמִּשְׁנֵן זְרוּעַ שְׁנוֹ וְסִרְיָנוֹ
 כִּסְמֵת לְאֲסוּרֵי אֲסוּרֵי מִלְעִמּוֹן כְּדְרִימִים הַנִּלְ מִכִּי סִיכּוֹת -
 א' - כִּי הַדְּרִימִים הַנִּלְ אֵי אֲשֶׁר לְנִקְדָּם עַד גְּמִירָתָם מִרְכּוֹ
 הַגְּלִגְלִים וְכִלִּים מִכִּלִּים אֲנִיחָה שְׁמוּכְרוּ כֹהֵם -
 ב' - כִּי כְּדְרִימִים הַנִּלְ מִכֶּתֶב יִמְצָא כִּשְׁתֵּי הַעֲמִינָה גּוֹטָא -
 כֶּכֶן מִדּוּכָבֵק מִמֶּנּוּ סִיכּוֹת וּמִדּוּכָבֵק הַגְּלִגְלִים וּמִדְּרִימֵי מִיַּעַד
 כֹּהֵם וְשׁוֹשֵׁה אֵס מִן הַקְּמֵת גּוֹט כֶּכֶן אֵפְ אֵיךְ אֵס יִהְיֶה
 הַדְּרִימִים הַנִּלְ מִדְּרִימֵי אֲסוּרֵי לְעִמּוֹן כֹּהֵם מִסִּיכָה הַנִּלְ
 וְשִׁיזֵי הַדְּרִימִים כִּלִּים כִּי כִּי כִּי כִּי כִּי כִּי כִּי כִּי כִּי כִּי כִּי כִּי
 הַדְּרִימִים הַנִּלְ וְאֵיךְ הִירָה עֲמִינָה לְפִסְמֵת אֵלֵא כְּדְרִימִים -
 ג' אֵל אֵיךְ עִפְּ תִפְּקֵן דְּכִי הַמִּכְתֵּב הַנִּלְ -
 וְלִמְהָ שֶׁנִּלְ אֵלֵינוּ אֲנֵינוּ הַכּוֹנְסֵי סִרְיָנוֹת יָצוּ לְמִוּוֹרֵי
 דְּעִתָּנוּ כְּדְכִי הַמֵּה וְלְעִוּוֹן הַשְּׂוֹכְהֵנוּ אֵלֵהֶם לְדַעֲרָה מֵהָ
 יֵשׁה יִשְׁאַל אֵס לְקִדָּם אֵס לְדִמְקֵי הַדְּרִימִים הַנִּלְ -
 וְזִאֲרָה הַשְּׂוֹכְהֵנוּ אֵלֵהֶם - הַנֵּה מִן הַדְּרִימֵי הִיָּה לְנוּ
 אֵלֵא לְהַגִּיב עַל דְּנֵא פִתְגָם אֲמֵר שְׂכִירֵי זֶה לְנוּ כִּמְהָ
 שֶׁנִּס וְאֵנוּ עִנְיָנוּ כֹהֵם עִפְּ הַדְּרִימֵי גְּדוּלֵי הַמְּנִיחָה

אשמדו במחך ארצל ישא וכל ספק כי המה ראו
במחמתם וידעו היעב שאין במה למוע לטמיה
הרמים הנל ועב הנהגו והקירו העמינה בהם ואין
לנו רשות להרהר אחי הוראתם ופו ופו
אכל בהיות כי החפס המורה הנל הרשיע כמסקו -
הנל קהל ויהאן ואגפיה והצע גם לשלוח ידו כקהל
עדהו הרבה באופלושם כן פורה יותק לבלבלה
ולספטה והוכרחו אנשי הכונסי פקיהו לדערמה
לשגור נאלצנו להשיב אותם דבר כפי מה שרשיג
ידנו למעק ולחמץ ולהודות כחא דהיההא לעמינה
הרמים הנל כמו שהורו רכוקינו גדול המורים שהיו -
יהודו אלפטינו וזה החלונו בשערה ה' צורנו וגואלנו -
נהנה מה שיצא לעשין הראשונה המורה הנע יצו
שהרמים הסילאנדפי אף לנקרם יפה ופו ופו
אינה מעשה כלל והוא כי מן הידוע כי דין תקור
הרמים לפסמ אינו אלא מנהגא בעלמא ולא מדינא
ולא נעב אלא בהאגור בשם מהפי מולץ ובהשוכות
מהיל והוכח בה"י זל ארמ תיים. פי הנהג ונל :
כהכ האגור בשם מהפי מולץ נוהגים לנקר הרמים
משום דזממץ פכו עמנו בהם רבואה לרהקה לסולת
והו חמץ גמור עכ. - ופן מצאנה בהשוכה אשפטיה
(היא השוכה מהגיל פי נג) ופהכ טוד שם שנוהגים
אהקמת הראשין שנעמן אחי הנהקור שומרים -

אורה עד לאמר הנהג שכל ה"י . ופסקו בשע נול :
נוהגים לנקר הרמים משום דזממץ נהנו בהם רבואה
לרהקה לסולת ונוהגים שהקמת הראשין שנעמן אחר
הנהקור שומרים אורה עד לאמר הנהג שכל .
מהך למדנו שנקור הרמים אינו אלא מנהגא וחומיא
בעלמא ולא מדינא . וכאמר יש לנו לדער עלמה
לא יהיה מן הדין מיוב תקור הרמים מאחר שענותים
בהם רבואה לרהקה והוא חמץ גמור כמש האגור הנל
ואם נאמר דהיינו מעמא משום שאין ענותים בהם רבואה
לרהקה בהמידות אלא לפשמים וכמש האגור דזממץ -
כבר עמנו בהם רבואה לרהקה ופו ולכן אין שורת הדין
נוהגת להצריך תקור מספיקא ? ודאי דאין זה כלום שהי
מצונו כדן כדיקת החמץ שהצריכו ככנן לכדוק מספק
כל המדרים והעלוה משום דלפשמים אדם נכנס בהם
ופירו כדן כמש בענאש שם פי הלג סג ישא ולמה לא
יהיה הדין כן ברמים ואם באסור לאו דלא ימצא הצריכו
לכדוק מספק פש כנקור הרמים שהנא מביא לדי ספק
אפילת חמץ כפסמ ? לקיים סבבד וזה הדין לא יבין הכל
ונגוד למה מנהג זה לא הצריכהו הפוסקים הראשונים
ועד אמרן רבינו העור זל המאסף לכל המחנות
וכאו כו כל המנהגים וכפי הנהג הנל הביא מש רכנו
פרץ זל שיש נוהגים לכרר המעים מאפילה השכר
ישא ולמה לא הביא לנו גכ מנהג זה של תקור

[Marginal notes in Hebrew script, including small diagrams and additional text.]

הרמים ומדלא הזכירו משמע שבזמנם לא היה מנהג
 זה דניקור הרמים וצריך לדעת למה לא חשו לו כלל?
 ונשען ונאמר דהעטם כזה הוא לפי שאורחם האיריים
 אל הקמת דכל השנה הדכוקים ברמים אין בהם שיטור
 פדי לאסור עמינה מינע דפסמא פ מושעים הם
 ובעלים כגעים קודם הפסח ואין כזה משום מכעל איסור
 לפרמלה וכמוש העור זל (שם) כדין מעים הנשופים מאכילה
 שפבר וזל פרב הרב פפץ יש נוהגים לכרר התעים אחד
 אחד מאכילה שפבר יש אומרים דאין צורך דהוי מי
 פיבור ופרב הוא שאינו דומה למי פיבור שהנוק מחמיץ
 פדרתן לא ילשום אדם מעים נהרס שג מכרר ופו וראין
 להקל שפ ונראה שאין למוש לזה כלל דחשבה רחוקה
 היא זו לומר שהחמיץ מעה בקשה כמשע רוק שפכ העיבור
 דאכילה להרעא שרי כגמרא אלא שהחמיכו הד אונים לאוסרה
 ונשוד אף אם יש בהם נשופים אינו אלא אחד מנ ראלק
 ומרבעלים הם כשינמנס ואין כאן מכעלים איסור
 לפרמלה שאינו עומץ פדי לבעלים שכל
 הרי להדיא דסבר דפינו העור זל דבעמינה מעים לא
 מיקרי מכעל איסור לפרמלה הוהיל ואינו מרפנין לבך
 אלא לעמן הגעים ומחילא מרבעל האיסור - ומהאי
 עשמוא דמה התנהג דברירת חטים כמוש הרף זל
 ופרב שאין למוש לזה כלל ופו
 וכונתו מכונאה דאפי לפרמלה אין צריך להנהיג לכרר

החטים מאכילת שכר מתדי עשמי, חדא למשנס דהחטה קשה ונדמעט רוק
 גבפי השכבר אינה מתחמלת ועוד שאינם נמצאים הרבה אלא
 אחד מש' אלף, ועל צד ההשגה אמר כן, ואין כונתו לומר
 אלא שאינם נמצאים הרבה בעטן שלא יהיו מתבעלים בס'.
 באופן שהעור זל שכר דאין למנהג בצרירת חטים טעם כלל
 ואין לומר שלא כתב כן העור אלא בשלא ברכו החטים ועחכום
 בדיעבד שיהיו מותרים, דזה אינו, דמי אמר לו דהר"פ זל אומר
 בדיעבד עד שיחלוק עליו, והרי הר"פ זל לא זכר מדין דיעבד כלל.
 אלא מנהגא בטלמא קמ"ל שיש נוהגים לברך החטים וכו' וחלקטל
 הי"א דס"ל דרוק השכבר חשיב מי פירות ולדידהו אין טעם למנהג
 כלל, והוא זל סובר דרוק השכבר מחמיץ, ולכך נמצא טעם נכון
 למה שנהגו לברך החטים לכתחלה, אבל אם לא ברכו ועלי דגם
 הר"פ זל סובר שהקמח מותר, דאם לא כן לא היה כותבו בסורת
 מנהג וה"ל להצריך מדינא הבירור מאכילת שכר, אלא שכ' זל
 דגם הר"פ זל ס"ל בדיעבד אם לא ברכו מותר, ורק עשמר
 דמנהגא אתא לאשמושיטן וכמ"ש וש"י יצא רבנו העור זל
 לחלוק עליו, וסבר שאף אם נאמר שרוק השכבר מחמיץ, אין
 לחוש לברך החטים משנס דהחטה קשה וכו' ומשום שמתבעלים
 ע"י העחינה כנ"ל.

ומכך זל בשלחנו הטהור כתב וזה לשונו, אם לא
 ברכו החטים מאכילת שכר אין צדך כלום עכ"ל.
 הנה ממה שלא כתב לכתחלה יש לברך החטים וכו' אלא
 שכתב אם לא ברכו וכו' אין צדך כלום משמע שאין להצריך

הבירור אפילו לכתחלה, אלא דינא קמל שאס לא בדרו החטים
 אין בכך כלום. ולכאורה קשה לשון דאס לא בדרו וכו' שהורא
 לשון בדיעבד, ונראה מזה שנוב לבדר לכתחלה, והוא כמ"ס הר"ף ז"ל
 וקשה ממה נפשך, דאי פסק כהר"ף א"כ היה לו להקדים לומר
 בתחלה יש לבדר החטים וכו' ואח"כ יאמר דין בדיעבד דאס לא
 בדרו, ואס כיון לפסוק כהעור ז"ל הכי הו"ל לכתוב, אין צריך
 לבדר החטים מאכילת עכבר, דלדעת העור אין לאותו מנהג
 טעם ונודך כלל.

אמנם כד דייקנין אפ"ר נראה דלא קשה מידי על
 מרץ ז"ל והוא דמנהג ברידת החטים וכו' ה"ל לא כר"ב
 הר"ף ז"ל אלא כלשון יש נוהגים לבדר וכו' דמשמע שאינו
 מנהג טעם ככל ישראל אלא באיזה מקומות נהגו
 כן וכך הוא מטורף בהגהת כ"ס הסמך הביאו הכי
 ז"ל על דברי הר"ף הנ"ל ז"ל: כרב הר"ף יש נוהגים
 לבדר וכו' וכך כר"ב הגהת בפרק ה' כ"ס סמך ז"ל:
 ובהרבה מקומות נוהגים לבדר חטים כפסח מאכילת
 שפכר וכו' יש'ע' ולפי' דלהר"ף והסמך ז"ל נחא להו
 כמנהג הנ"ל דיש לו על מה לסמוך משום שרוק השפכו
 מחמיץ. ולכרחי נוב לבדרם. ולדעת העור והפ"מכך
 ז"ל כמ"ס ה"ב א"ס אין בהם ביה מימוש אפי' לפרמלה
 ומרץ ז"ל כ"כ לא הכריע לא כמר ולא כמר משום
 דמכירות שקולות הם ולכן פארה לפרמלה טעם שני
 זה הגמיג המנהג לזמני משום דאיך יכתיב א"ס יאמר

יש נוקמים לכפר ופֹּה כלשון הדין והסמך זל נשמע מזה
הלכה שמוקה להצריך לפרמלה לכפרם וזה דלא כהרמב"ם
והגור זל ואם כה יאמר איך צריך לכפר המעשים מאכילת
השכר נשמע מזה דגם כאורח המקומות שנהגו לכפר
איך מן הצורך להם לעשות כן זה דלא כהדין והסמך זל
ולכן השמינו ולא פסק ב"א מה שצריך לטען דינא דאס
לא כדמו המעשים מאכילת שכר איך כפך כלום דזה
אלכא דפש אפילו לאורח המקומות שנהגו לכפר אס
לא כדמו כדיטכד איך כפך כלום וכמו שפרשנו לעיל
כדברי הדין זל

ועליו מפורשים היטב דברי המגא זל שכתב אם סק
ה' זל מאכילת שכר דמשע פוק איך מחמץ מעה קשה
עור וכו' ולכן אפי' איך ס' נגדס שרי כדיטכד ופֹּה שפלו
וכה בשמו הרב מ' והבאה זל יש' היינו לאורח
המקומות שנהגו לכפר דאס לא כדמו אפילו אס איך
כמעשים ס' כנגדס שרי כדיטכד מעטם דמשע הפוק איך
כו כדי להחמץ ופֹּה אכל במקומות שלא נהגו לכפר
אפי' לפרמלה נמי איך להצריכס כדור מעטם הנל וכמו
הגור זל

מכל האמור נמצאו למדים לכלל הפוסקים הנ"ל -
בענינת המעשים לא מקרי מבעל איסור לפרמלה אלא
דבמקום שנהגו לכפר המעשים מאכילת השכר להדין
והסמך יפה הם שונים ואינו לשיפוטא כלל -

ולהימנע והעור אין בו שום צורך אפי' לפרקמלה וכמעט
 ולזה אי אפשר להיות מן הדין מינו עקור הרמים כיון
 דקצת אכך הקמת המדובק ברמים מסר-מאז ודאי
 שאין בו יותר מאחד בששים מקומות הפסח והוא מקושט
 יפה יפה ש' הגמינה ומרובעל כס' ולא מקרי מבטל
 איסור לפרקמלה לבט' ככל - ומהאי געמא לא היו
 רגילים בדורות הראשונים בעקור הרמים וכמו אנריא
 מהעור זל שלא הזכירם כלל אלא בדורות האחרונים
 הנהיגו להחמיר ולנקר וכהכו האגור בשם מהרי' מולין
 זל - ולפי שנהפשו ככל המקומות כהכו גם מין זל
 בשע' ואפי' בשען הרמים אל סילאגור הנל אשפי' -
 איהיו בשען שאינם יכולים לבדוק יפה יפה ואין
 למוט להם כלל מאחר שעפ' בודקים אור - גם כל
 מה שאכפשו להם לבדוק מה אידם מגשרת ואין
 למוט אם נשאר איזה משען אכך דכוק פר-איזה
 גלגל ואופן שהוא מרובעל כמישענו בגמיניר
 המגיש קודם הפסח - וכבר הוכחנו דראין זה
 מקרי מבטל איסור לפרקמלה וש"י כה"ש
 גם ס"ק ב' וכ"י זל גם ס"ק י"ב באורף - ושוד כיון
 שעפ' בודקין הרמים אל הסילאגור הנל בשען
 אלא ישאר בהם כא' משען מעשר שאין בו יותר
 מאחד בששים כהרי'

וכן יצאנו ידי מוכה מנהג הנקור כי זה בטעמו נקרא

נקור עשליא ופיעש בדין כנוך דגן אצטח שלא הזריכו
 לכפרם אלא בעטן שיהיה בהיתר ס' כנגדס ופיעש ק"י
 ז"ל נו"ל כתבו הנה"ע ז"ל אצטח על הדגן אצטח
 על חלונות הארץ הקורין גירמי אונטר פ"י יחיאל
 אזהו חטון בעור וכשהוא מטורב כתבואה אחרת
 כריך לכפרו יפה שיהיה ס' מאותו שלא בעח וא"ע
 דהוי יבצ ביבצ מ"מ יהיב געטא אצטח אצטח ועס
 כריך אצטח האצטח קודס הכסח דאי בכסח אפי' כל
 שהוא אסור על פן נפון הוא ליזהר שלא יהיה כלל
 מאותו גירמי כתבואה כי לעולם הוא אס ומתעב
 כתבואה ופנילות הוא לאכנות מכונת בכסח ע"ל
 הוי לכפרו דאפי' בדגן אצטח אזהו חמץ גמור מה
 אהכריכו בו כנוך אינו אלא בעטן שיהיה אשים
 מאותו שלא אצטח דבזה מקרי אכיר כנוך אלא דמאוס
 דפנילים לאכנות בכסח כתבו בפנין דגן הוא ליזהר
 שלא יהיה כלל מאותו גירמי כתבואה וכו' וא"כ לדין
 דאיין ופנין לאכנות בכסח כלל אלא אצטח הפל
 קודס הכסח די בכנוך בעטן שיהא ס' מאותו שלא
 אצטח וכן כתב מ"מ ז"ל בהנה"ע (אס) על מ"ש ה"ע
 אס לא בכנוך החטים מאכילת עכבר אין בכך פלוג
 סייס הוא ז"ל וכתב וכן אס לא בכנוך מאותו דגן
 אצטח מיהו כריך לפאות אצטח כו' כל ס' אלא יהא ס'
 כנגדו מן ההיתר ע"ל ועיין באכה"ע ז"ל סק"ז מ"ש באצטח

והבן לסברי שמונת נס לאפנותו בפסח דקמח בקמח
 מקרו לח בלח ובעל בפ אלח אהוקי זל פתב אבעל
 נפש יחמיני לשכמו לאפנות הכל קודם הפסח י"ע
 הרי אהחומרא היו לאפנות הכל קודם הפסח וכן
 אכחכו עושים ושיין עוד באשת פי תמו סק ל מ"ג בשם
 הגור זל ובסק אלאחיו באופן שמדברי הגהמ הכל
 מוכח להדיא דברור החטים מדגן אכמח די במה
 שיתברכו בענין איהא ס פנדלו מן ההיתר והכא
 נמי יש לנו לומר בניקור הכיחים דלי במה שינקרו
 אותם בענין אלא ישאר גם יותר מאחד בששים בחטים
 הכעמטים בו אחר לכורך הפסח והוא חומדן דמוכח
 דלאחר הנקור אף בניחים הסילאנדריס הגדולים
 לא ישאר גם יותר מא' בס ואין חיוב לנקר יותר מזה
 כמו בברייתת החטים שכמתו אהוא חמתן צמוג פל
 נאל תעשה במ"ש ה"ן הביאו ה"י זל פי תמו זל ולענין
 חס מותר לעחון החטים המבוקשות עם שאינן מבוקשות
 משום בעול איסור לפתחלא למעשה לא מלאח לבי
 להקל בכך שכל דהתם שאח' משום שמחפנין לכן
 דהיינו לעחון המבוקשות עם שאינן מבוקשות ולכך
 כתב עלמעשה לא מלאו לצו להקל משום בנדון
 בביית החטים שכמתו אהתיר בה"ש הסתמק בענין
 אלא ישאר בנהם יותר מאחד בפ ובגד בנקור הכיחים
 דאינו מחפנין לכך ולא טחא ליה באימורה אה"י נעשה

פיו ונקוד דעותי לפע נפלא בשם התנומת הדשן
 ועוד בין שהמנהג שהקמח הנעמן ראשן שוממים חותו
 לחחר הנגל ופלא בתשו אשכנזים שהביא הדי הנל
 וכתבו בצע כנל. מופח מזה דהיינו מעמא משום שגם
 לחחר הנקוד לא יבצר מלישאר עם משע אבק דבוק
 בריחים. דאי אפער לנקרו עד גמירא. ודזה נגמר
 הנקוד לגמרי שהרי הריחים מתנקדים יפה יפה באותו
 הקמח הנעמן ראשן. וכן המנהג בימינו בכל נקוד
 מיני הריחים שיהיה שהקמח הראשן אינו טאפל בטמא
 ונמלא איש פאן נקוד הריחים כהוגן במה שבדקים
 חותו כל מאי דאפער ואחכ מתקנה ומתנקה היטב
 בקמח הנעמן ראשן כנל דדזה לא נשאר מה לחוש
 כלל. ונמשך הוא שפולים לאפות הכל קודם הטמא
 כנל באופן שמתל מ'ש אין פה לומר כלל שאינו מושל
 הנקוד בריחים על הסילאנדי הנל אפי' על כל החומר
 ופ' לגזור ולהפיז עליהם שהם אסופים מן הדין
 שלא למחוק. ובהם לצורך הפסח הם פ' לא להזכיר
 גם לפי מ'ש אין אנו לריפוס לקוליה דהרב נ'ש זל
 הביאו החק: אם סק כד והבאה עם סק י'ז זל במה
 שהתייג לעחון קודם ל' יום לפסח בלי הנקוד הריחים
 כלל גם התייג לעחון בלי נקוד כלל אם הוא בטמא
 שאינם יכולים לנקרו בקל דחציב כשעת הדחק י'ש

לבי דבכרון הריחיים של הסילאנדר הנל הנקור אעושים בהם
 הוא נקור הגון ומושיל לפנס דינא וכמו אבי ארכו. לבזה
 יודו גם החולקים על הנש הנזל (ועיין בהבדלי ובגת אס)
 פיון אמנקרים חותם על האופן הנז. וכא אס יכולים לבדוק
 חותם ולנקותם עד גמירא כמו אעושים פה השידה
 אלציר ינא אבעל הריחיים נותן להם זמן עד פלי ננו
 ימים לנקר הסילאנדר הנל פכונם והולפים אס מן התח
 ועמהם פועלים הפכה ופנתחים כל הגלגלים והאופנים
 והתיבות והמוזבות וכיוכל אצמקום העחינה ומנקרים
 חותם יכה יכה עי ספונים אל אשר המקנחים היעב
 עד שנעשה הסילאנדר הנל כעין חדשים ממש. גם
 אס ימצאו לפעמים מן הנפות הקבועות אס אחרת
 מהנה אהיא בלויה או יש בה עלאים מסירים אותה
 משם ומנחים הדשה במקומה פשימא וכשימא אלא
 נשאר באן מה לדבר ולא שום בית מיחוש פלל ועיקר
 והרי נסתלקה עענתו הראשונה של המורה הנז שאין ה
 הריחיים של הסילאנדר מושיל בהם נקור וכמשל .
 ועיין מש הכב זרע אמת פי נח בענין הנקור הריחיים נזל
 נאפי היכא דאיכא חשש תבואה לתותה עכו הדבר מתוקן
 במה שאומרים הקמח הנמחן ראשונה לאחר הכסח נאעב
 דהאצור פתב דבא אכנו נוהבים בב התקנות דהיינו לנקר
 הריחיים נגם להניח הקמח הנמחן ראשונה ממורדאי לחומדא.
 יתיכא בעלמא נהבו הכי והיכא דנהוג נהוג ועוד דאז

אלא מנהג שנהגו באשכנז ולא מדינת דמדינת אינו כהיך לא
 זה ולא זה וכו' ע"ש העשם ופנים בדבריו דאין לנו להחמיר אלא
 לפי מה שנהגו ולא להוסיף חומרות בלי טעם ולשווא אשונות
 וס' אמר החכם מן הזהירות אלא תזהר הכבה ע"פ י"ח פ"ת
 המנהג כמו שהוא ולא ישמע לקול מלחשים להוסיף חומרות
 בלי טעם אלא תלשו שליו המדינה ע"ע
 גם טענתו ה' שמתא בהם בבבא וכו' אינה פלוס כמו שגבאר
 בס' הנה העור ז"ל במי תמו כתב ז"ל כתב ה' א"ל שזרמנמית
 שק מלא קמח שניתן אכל החומה ונתלחלה מזיעת החומה
 מחמיץ הילכך אם נכל מים על קמח ונתלחלה השק יקד
 הקמח והשאר מותר וכו' מה שדמה זיעת החומה לכוק
 במה שמחמיץ ה' היה מסתבר לא"ה הראש ז"ל לדמותו לזיעת
 אדם א"ינו מחמיץ וכתב עוד על מה שהתיר לרקד הקמח
 שנטל עליו מים קולא גדולה היא זאת לעשות כן בתוך
 הפסח דחמץ במשהו דשמיא יעבור עם הקמח חמץ כל
 שהוא בנפה ופא"ית מוריס הלכה למעשה ציחוח צידו
 על המקום המלוכלח בשק עד שיריק כל הקמח שבשק והכ' ^{הכ'}
 שדיק נ"כ ע"ל והנלמד מזה הוא דזיעת החומה פליג
 בה עבדותא ד"א מצינו עובד שדינה כד"ן המים שנטלו
 על השק של קמח וכ"כ הלכך אם נכל מים על קמח וכו'
 ולדידה א"ע זיעת החומה מחממת כמו המים מ"מ יהיה
 מותר ש' יקוד שיקד אותו הקמח והשאר מותר א"י אם אינו
 כן בתוך הפסח ולהראש ז"ל זיעת החומה היא פזיעת האדם

שאינה מחמת כלל . וכשנגע מיס על קמח טוב ללא
 מהני בו רקוד כלל אם הוא בתוך הפסח משום דאיסורו במשכן
 ובשתיס חולק על הלאה זל . ונראה פאנע דגם הלאה
 דכלל דלא מהני רקוד . אינו אלא אם איכע פן בתוך הפסח
 שפן פתב אקולה גדולה היא זו לעשות כך בתוך הפסח עב
 משמע דלעשות פן קיים הפסח מהני . והמעש פמש דנתוך
 הפסח אסור החמץ במצוהו ושמה ישבו מן המחומץ דרך
 נקבי הנפה ואין לו בעול אבל קודם הפסח ודאי דמהני
 רקוד דאפי אם ישבו קצת מנקבי הנפה מתבטל הוא בקמח
 אלא נתלחלח ולא מיקרי מבטל איסור לפתחלה פין שהוא
 מוקדו להעביר האסור וכמש התנומת הדשן זל (בסופ
 סי קיד) בבדיפת החשן מדגן שכמח אכתב נזל מוט
 כפיק לבכור בעינוא בעלמא פדי לפאות שאין בתוך הפרי
 כל כך הרבה יותר מא באשים שיתבטל ונס הבדינה מופחת
 שאין מתכוון לבטל ולא הוי כמבטל אסור לפתחלה עכל
 והנ פין אמרקד הקמח לבכר ולהסיר האסור מופח שאין
 פונתו לבטל וזה פאנע .
 ומן זל דבי אם פתב על מש הלאה דזיעת החומה אינה
 מחמת ככל נזל ובהגמ פה פתבו להתיר בלחלוחת זיעת
 החומה פדברי הפאש עכל וולקמן בעה נעתיק לשן הגמהגז)
 ובשע סג כתב נזל שק מלא קמח שנתלחלחה מזיעת החומה
 מותר ויש אושרים נזל . הני דסתם לן מן זל בשע להלכה
 כהלאה והגהמ אמתירים זיעת החומה . ולא קשה ממשע

גופיה לקמן (סי' קפ"ז ס"ז) וזל יאכאל שיג לו בורות מלאים
 חמים וחושש אמת יש בקרקעות הבור ובקינותיו חמים
 מבוקשות מלחות הבור והאריך בצעול בעלמא סני ע"ל
 דמשתמש מזה דסבר אזיעת הבורות מחממת ולכך כתיב
 בצעול. דיש לומר לחלוחות הבור דקאמר היינו מלחלוחות
 מים ממש הנובעים מן הארץ אבעמק ודרכה לזוב לחלוחות
 מן המים שבביתן האדמה וכן מדוקדק ממש מלחות הבור
 והאריך וכן פתוב בתשו' הרמב"ן המובאה בבי' זל שם אממנה
 מקור דין זה יע"ש. ולא דמי לזיעת החומה שאינה לחלוחות
 מים ממש אלא זיעה המתהוות מתולדת המים שבחומה
 וכמש' המא' זל שם סק"ה וזל ניש אופתים וכו' ונראה דעס
 האופתים משום שהחומה מזיעה מבח המים שיג בה פמש
 סי' תס"ב סו' לענין כשר יבש. ולפ"ו בכוחל של עק שמזיע
 לכש אפי' ואפשר דיש בו נכ' לחלוחות משום שקכל בעודו
 מחובר ע"ל וכן פתב החי' זל שם סק"ה בשמו יע"ש
 ודכ"ו נאמנו מואר ממש הלא' דהלא' מדמי זיעת החומה
 לרוק וכו' אפי' שהרוק היינו עעמא דמחמיין הוא מפכשהוא
 תולדת המים שזותה האדם. אמנם הלא' מדמי' ליה לזיעת
 האדם שאע"פ שהיא ג"כ תולדת המים אינו מחמיין לפי
 שבש"ו לא מנקבי' הגופ' משתנה עבשו להיות תולדה
 אחרת כפי' עצמה יהי' לזיעת החומה כשינבאה מן נקבי'
 כותל החומה משתנת כזיעת האדם שאינה מחממת
 ולפי' נראה כשנת דלא אסר הלא' זל אלא בזיעת החומה

אהיה מתולדת המים כמֵשׁ המֵצֵחַ והחֵי אבֵל בזישה
 המתאווה מחוס האש והצמח נפן מחוס סבוב גלגלי
 הריחים וכיוצא שאינם מתולדת המים יודה בה גם הלאה
 זל דאינה מחמכת . ומֵשׁ החֵי זל עם סִקו מזיעת החומה
 מותר הוא לעת הלאה כאן לדמי לזיעת אלס דאינו מפשיני
 ואינו מחמניץ . ולפז נראה לדוקא כשהזיע מחממת שכמה
 או מחוס האש וכיוצא בזה משאכ אם מזיע מחממת חוס
 והכל דמים חמנין הרי הוא כמים דמפשיני ומחמניץ שכל
 פונתו לומר דמחממת חוס האש ששלע בחומה והשק
 נשען עליה פלעה החומה זיעה מכח המים איש בה
 כמֵשׁ המֵצֵחַ והחֵי בצמו פגל . ובזה אינו מתייך אלא
 הלאה והגהמ זל והוא ששונע ולא בא החֵי זל
 להשמיטנו אלא שאם אותה הזישה תייתה מהכל חמוס
 המים דינא כמים הצמוריים דמחמניץ לפע אמנם
 בזיעה הבאה מחוס האש בלבד וכיוצא בזה לא דבר
 החֵי דודאי שאינה מחמכת לפנל עלמא וכמשל
 והנה במש השע בזיעת החומה שהוא מותר כתב עו
 החֵי זל סקז נזל מותר . לפאורה נראה דמותר לגמרי
 קאמר דהיינו ללוש עם מים ואז לא פות מניד כמו
 בלש בני פירות עם מים כמבואר לעיל ס' תסב
 לבי שאין זה בני פירות ממש רק תולדה בפע שכמה
 וכן כתב הבח לענין כוחת התרכובלים חפן מדברי
 הגהות הסמק לענין אפילת עכברים הובא בני ס' תגב

ובצן ס"ם בשם סנה"ל מבואר דכל הני אפי
 שאינן מי פירות ממש מפל מקום ממנהיין
 להחמיץ עם מים כמו מי פירות ואם הוא
 מלוחלח עדין ירקדנו ויקיים המלוחלח עד
 אחר הכסח ואם נתיבש ונתעבב אין ללוש
 בהם ויקיימו לאחרי הכסח ואם לש בהם
 יאכה מיד כמבואר לשל פי תפ"ב ע"ל .
 וכל ספק לא ראה הכב"ז דכ"י הגהות
 מימוניות ז"ל במקומם אכתבו וכתוקה
 מהלכות חמץ וכוכה אות ע) וז"ל כתב
 רבנו ברוך טעם אחת מצאו כוונת תוכננות
 לחה על אק שבו הקמח וכח הדבר
 לטע"ב כותנו והתינו . וכן אם נמצא
 לחלוחת עפות מזיעת המרתף על
 השק ונחיתם מפירק שני ע"ל וחלו הן
 הדברים אפ"מ עליהם הרב בי ז"ל פ"ל .
 הנה ממש הובא הדבר לטע"ב כותנו והתינו
 וכו' . מנכח להדיח אהתינו לגמרי לאכול
 הקמח בפסח דאי להשהותו אחר הכסח
 לא יאמר בהתינו בסתם שאין זה התינו
 במור שעדין הוא אסור ללוש עם מים שהם
 ממנהיין להחמיץ על דעתיה דהאי הנז"ל
 אלא עכ"ל אהתינו לגמרי קאמרי וכמש"ל הבח"ז

ומסיים בה וכן אם נמצא לחלונות עיפות מזיעת
 המכתף וכו' נראה להדיח אגס מלחלונות זיעת המכתף
 התינו לגמרי וזה דלא פהחי הנו דמטיק דזיעת
 חומה חשיב מי פירות דאסור ללושם עם מים
 ואחר המחילה מפת ולא היא כמש' ונמצא דמש'
 מ'ן זל בשע שמותר היינו מותר לגמרי ללושם
 עם מים ולאפלט בפסח והוא צדוק לכל מעשיין
 גם מש' התי להוכיח בשם הסמך בדין
 חבילת עפבר דכל הני אף שאינם מי פירות ממש
 נ'מ ממהדין להחמיץ עם מים כמו פני פירות וכו'
 דבנים אלו לא נמצאו בהגה'ת בשם הסמך כאשר
 יראה הנואה עם (בפה חות ח הנל) וכ'י עי'
 תנ' שהעתיק לשונם יע'ש ולא דבר הסמך זל אלא
 בדין דוק העפבר וכתב דיש אומרים שהוא כמי
 פירות דאינו מחמיץ והק'גה עליהם דאף לדידהו
 אסור ללושם אותם עם מים משום דממהרים להחמיץ
 והוא זל סג' דדוק העפבר מחמיץ כדוק האדם
 יע'ש ולא זכר שר מדין שזור לחות כלל והוא פלא
 ועוד דאפי' דעת התי דהסמך סבר דכל הני ממהדין
 להחמיץ לא הוה שחיק מנה ה'י זל מלפתבה בדין
 זיעת החומה אומנס דהאמת הוא דהסמך לא דבר מזה
 כלל וכמש' איכו השתא נתברר לן דמש' השע הנל דזיעת
 החומה מותר היינו שמותר לגמרי ללושם אותם עם מים

כמכונת בהג'המ הנג דפסק נסתם פותיהו . ועכ"פ אפי'
 לפי דעת המהרי"ק הנ"ל דחשיב להו כמי פירות , מ"מ מותר
 הוא ש"י פיקוד כששודם לחיס ולאכול השאר . אלא אם —
 נתיבש ונתערב דעתו ז"ל עלפתמלה אין ללוש אורח ואם
 לש יאטה מיד כנ"ל כדכפיו . וז"ל דמ"ש אם נתיבש ונתערב
 היינו שנתבש לגמרי . ונכרך ומור להיות דק דק כמו —
 שהיה קמח בתמלה ונתערב עם שאר הקמח באופן שא"א
 להבדילו ולהמירו ש"י הריקוד . אבל כשרק נתיבש ונכרך
 לפרודין איפולה הנטה לקולעם ודאי דמותו ללוש הקמח
 אחר הריקוד . וכן מוכח ממ"ש ה"י ז"ל שדמו אם כדן ד'
 במים שנפלו על שק של קמח שאם נתיבש הלחלוחית לא
 מהפ ריקוד כתב בס"ק י"ג וז"ל וכתב ג"מ הרב בא"ז ט"ז
 הדרישה היבא דאיבא למטוקי אי נהלחלח ממני פירות
 ופ"ה א"ו מדברים המחמיצים יש להקל לאכלו כפסח אף
 אם נתיבש מכה ס"ס שמה ממני פירות נקחמץ . ואר"ל
 מדברים אחים נקחמץ דילמא לא נקשרב בו כלום ע"ל
 ומוכרח לומר דמה שמרניו הדרישה ז"ל משום ס"ס היינו
 לומר הפיקוד דאי בלא פיקוד הרי הוא מתערב ודאי
 ולא נשאר כאן אלא ספק אחד דילמא ממני פירות
 נהלחלח . ונמצא דבשקדו אשפי שנתבש אם הוא מי
 פירות מורק דלא מחמיצין בהו כ"כ לומר שמה יעצבו
 דרך נקב הנטה דספק הוא . ושוד שאף אם יש כור —
 איזה משע בעל הוא כמישועו בקמח ואינו כדאי למהו
 חימוץ השיטה עם מים וכמ"ש המג"א ב"ב רמ"ב כ"ש הרא"ש

ושין מהרש"א ז"ל פסמים דין לך דה רבישית היא וכו' יט"ט
 וכל זה הוא לדעת הג"י ז"ל דסבר לומר דזיטת המומה יין
 מי פירות יש לה' וכבר הוכחנו דאין לדכרים אלו שיקר
 בדברי הגה"מ בשם המקומות כ"ל.

עוד מצאנו בתש"פ ז"ל (כתב ס' כ"ג) שכתב נ"ל: וראו
 מושב שאין לזיטת הכותלים דין מים להממיץ' ודין מי פירות
 יש לה' שאינן מחמיצין וכן ז"ל כמה שצטנו בפ"ב דמכשירין
 וכו' נלמוד אפישת הכורות כמו שאינה מכשרת כך אינה
 מחמצת' ואש"פ שכל זיוגה אינה אלא מחמת רעיונה המים
 כיון שגבלע בכותלים יצא לו מהרורה מים לשטן הכשר—
 והוא הדין לשטן ממין וא"כ אורח גרשיניס הנמצאים בכורות
 אין להם דין ממין ופ"ט לדגון אלפטינו שהמנים אלא הניע
 בהם הפסד שהם כשרים למצה של מצוה אם שגו להם—
 אימור כשאר מעים הנמצאים ש"ג קרקע כשקיים ואין ביניהם
 הפרש שכל' וכן כרב במאמר ממין דה פ"ז אורח שאור—
 היכה ברובה יט"ט' הנה ממש הגאון ז"ל דזיטת המומה
 משיב כמו פירות וכו' משמע דלפי"ז אין ללגש אורח שם מים
 משום דממהרים להממיץ ופ"ג משיב"א דלשנה דלא קאמר
 אלא דאינו מחמיץ ולא ביאר להדיא לומר שמוהר"ל לגש מהם
 לצורך פסח אלא דאינו מחמיץ ולכך קאמר ומסיים בה ופ"ט
 בגדון אלפטינו שאורח גרשיניס אלא הניע בהם הפסד שהם
 כשרים למצה מצוה וכו' נראה שפיון לומר כ"ג בגרשיניס
 אלא הניע בהם הפסד דמלכך אדאין כהה' משא חימיוץ

אלא גם כגמים הם אף למצבת מצובה אם שגו להם שימור
ממים כאופך שמדכרין נראה דאוקם הדושינים אנפמדו
מזיטה הבוכות דין מי פירוק יש להם ורק מוקר להשוררם
כטסמ לב שתיך בהם מימוץ אבל ללוש מהם לטסמ לא וזה
כמש התי הנזל ודלא כמש הנקמ משם וכורתי אל ופינו כדוך
הנזל וכמש הצי זל כשמים אבל כל לבז דידן מאמר
דהרשכך הוא מאביה דארקין והלבה כמר בארביה ומה גם כי
הצי זל לא באה דכריו אלו זל ואפשר דאלו ואם היה מכרית
לאסור ללוש עם מים ולא היה פוקר בשש לשון דמור
בהמלג ומוזר הדין כנג דהרימים הסילאנדרי אם נאמר
דהזיטה שלהם דין זיטה המומה יש לה יהא אסיר לנא ללוש
הקמח הנעמן בהם עם מים ופהנראה גאון שזיני: הרשכך זל
הנל ואולם אין זה הירובדא ולא הכבא לנא כלל והורא כי
מלבד מה שהוכחנו כבר דזיטת הסילאנדרי לבז שאינה מקלקת
המים כלל יודו בה גם האוסרים כש אינדה בה גם הרשכך זל
דלא משיבא אף כמי פירוק וכמש מוקר דכך הנל דזיטה
המומה אשפי שהיא מרעיכות המים שבמומה טון אנכלט
ככורלס ינא לו מהרורה מים נפו משמש דמשנס הב מדמי
לה למי פירות שגם הפירות שיקר מימיהם הוא מן המים
אנתגדלו בהם ולא כן כזיטה שאינה מרעיבת המים כלל -
כגון מחוס סיכוב התילאנדרי הנל דבר טאונ דלר
דחשב למי פירורת כלל ונדיע מהם
שוד בה דמצינא ליה להגאון הרשכך נוטיה

אמתיו לעחון בריחיים אל מים הנמלא בהם כבך מעט שמתהוה
 מדעיבות המים וזל וחלק נפיקיז) אצלת בענין הריחיים אל מים
 צמותמין הנקבים אלא יכנס מים בקמח אם מותר לעחון בהם חמים
 דפסחא ולא יחושמא יפול מהכבך כתוק הקמח או אין לחוש לזה כלל

תשובה נראה שמוותר לעחון בהם אפי' בהנך הפסח לפירמלה שאין מחזיקים
 איסור דאחזוקי דעוקא לא מחזיקין אזה ספק מדרכין הוא נחזלין לקולא
 אעפ"י שאסור ממך הוא דאורייתא טין דאסור ממך פמשהו אינו אלא מדרכ'
 חזלין לקולא כמפיקא וכן מוכח כ"י ט"ל אלו שוכנין וכל שאיסורו דבר הורה
 ושיעורו מדברי סופרים חזלין כמפיקו להקל וכן כר"ב הריף ז"ל כל אזה
 ואפי' היה חיזא בהשוכבה כ"י איהיה אסור מה"ה יש להקל מעטס ס"ס ספק
 נקשרב ס' לא נרשי"ב ואר"ל נקשרב שמא ידבעל כרוב דמין פמינו
 בעל כרוב מן הקרבה ככל האיסורים ולא עוד אלא אפי' דאינו אנקשרב
 אם לא נאסר הקמח אלא משכינו כעבה וכל שהנכה קולגתו ישלך והשאר
 מותר וכן כר"ב הראש' וזה אפי' בהנך הפסח שהחמץ אסור במשהו וכ"י
 לפי זמנו שהספימו דבורינו הצרפתיים ז"ל שאינו אסור במשהו ע"כ

הנה ממש כשאלה אעוקמים הנקבים וכו' ולא נחוש שמא יפול מהכבך
 בהנך הקמח וכו' וכו' נראה כדור דכשיעא ליה להשואל שנמצא כבך באורס
 הרמים כודאי ולא מספקא ליה אלא אם נחוש שמא יפול מן הכבך בקמח
 או לא ונש' השיב הגאון ז"ל דאחזוקי איסורא לא מחזיקין לומר בשטעג
 לפול בקמח וכו' ולכסוף השלג להריר אפי' כשאיחזוקי איסורא גרדינו
 כשיינו אנקשרב אם לא נאסר הקמח אלא משכינו כעבה וכו' וזה
 אפי' בהנך הפסח שהחמץ אסור במשהו וכ"י לפי זמנו וכו'
 קרי לטעמו משורש יוצא שהוצ"ל ז"ל הריר לכרמלה לעחון ברמים אל
 מים הננצא בהם ספק ומשעל הדברים נראה שהכבך הוא מרצהוב
 מלחלווחיה המים אנשי שהנקבים סתומים אכן משורש כהשוכרהו
 דקארי ליה חמץ' שג' כמשע רשוכבה כבך אל זישה הרמים דנד דחשיב
 לה הוא ז"ל געשה פמי כידור כנצל' פשיעא ופשיעא זיהיני לעמון
 בהם לכרמלה מכל הנ עשמי שכהב הוא ז"ל שצמו ברמים אל מים
 עשדיף כחא דהיקרא אעפ"י שראינו אנקשרב בקמה מוקד פי' נייקוד
 אפי' בהנך הפסח כנל' דאזוכין אמכל האמור ומדוכר' דנא יר"יב
 והורה יוצאה בהינומא שהרמים הפילאנדריס מוקד לעמון בהם מע
 עשמא כ' אין לחוש בהם לא משום טקור וכמאל' ולא משום משע רשוקין
 כבך המתהוה בהם מפמה עשמי' חלא שכבר הוכחנו מדברי המגא ושאר

אמרונוס זל כבישה המרהנה מחוס סיכוכ הרמים מודו פנע אחין לה
אפי' כן מי טרור ושוד אפי' לגשה הקשבץ והתי הנזל דמשיב לנישור
החומה כמי טרור הרי הם מרניים להריא שי' ויקוד וכרמים הסילאגרה
הנזל אפי' אם נחשוב זישהס כמי טרור הרי יש אס כרמים הנזל כמה נטר
אל משי' דק זה שג זה קבועות בהם ורפף כשיורד הקמת מן הצנוע נוכל
כטה ומהנקל ומשם יורד לשאר נטר טזה אחז ומהאחרונה יוצא דק הדק
היעב סולת נקיה וכל מיץ שפוש נקלע כטפות ההם יוצא למיץ למקום מיוחד
וכזה אין אם אהנה כלל לכצק להריבש כלל - (ושוד אפי' להראת זל
אאוסר כבישה החומה ולגשרו כן מים יש לה ונממיץ הרי הוא עצמו הרי
כמים אגבלו על אק מלא קמת לגקדו ולאכלו אפי' כהקך הפסח וכשע
סי' הנו טר אפי' אכרפ שיאמוז כידו כל מקום המלימלת כשק ופו טוב
פתיב שאם אפי' לששנה כן ירדק הקמת והשאר מורק יש' פנע אכל
הגמינה אלנו נשעים קודם הפסח וגם אופים הכל קודם הפסח מכל
הנ עשמי הקיים אכרנו ולכנו מכל להקה הטוסקים הנזל יהא אר
לבו לעמון נחון כרמים הסילאגרה הנזל כל אנס חשש כונו וכפי מאל
מחינה הפיתים הסילאגרה^{עדיף} לאלאכן העומים שי' המים שהתיי בהם
הגאון עוזכו הנשבץ זל פנל ומטן לנו שוד לככור חמרים חמרים
ולתת על הככור בלתי עעם וריח ולהוציא לשו על הראשונים זל
על פמה קהלות פישנאל אנהבו מזה כמה שנים לעמון כרמים
הסילאגרה נפמו שנמלא פתוב כפי אדי חמד זל מפמר תשובות
של גאונ האשכנזים שהיו בימינו כמו שיפאה הרואה (שם בא
אסיבת דינים ח"א מש' חונפ סי' יוד אונת ז מדפ כו ועל דפ' ל' שג)
ואולם החכס הכונה לאסור הנזל כמדומה שלא את לבו
לראות בתשו והגאונס הנזל ורק נסתבך במש הגאון אפי' עצמו
מדכפשיה גרם כוא לידו כל התשובות הנזל נשאל בתחלה על
אלות כרמים של הקיעור ועלה נסתפק בזיעה הנומאויים בהם
אם היא פק מחוח האש המסבב כרמים או אם הוא מהכל המים
החמין המסבבים הגלגל וזה תורף דכך (שם דפ כו סופ שא)
נחיס הנזל לא רחיתי מעודי ולא כולע לי אם זיעת הצנורות הנזל
היא מחמת חור האש או חס היא מחמת הכל נחוס המים כ' לפיהן
ישתנה הדין שאם מהכל נחוס המים אסור לפנע ואם מחמת חוס
האש תליא באש' דכרבי שי' בשע סי' קסו ס' נחי שם וכעטן זה
הנואה לסמוך על המתניים מי יאמו לו מה תעשה ככרם אנראה
אפי' דעת מרן בשע כידוע דרפו בקדש דסכרא הכוביא כסתם היא
שיקי לדעתו וכתב התי בשם האז דהשיקף כהמתניים ואפי' הסומך
על גדולי הפוס' הללו סמוך לבו לא ייכח אלא דעפפ כרין ליהוד באמיל

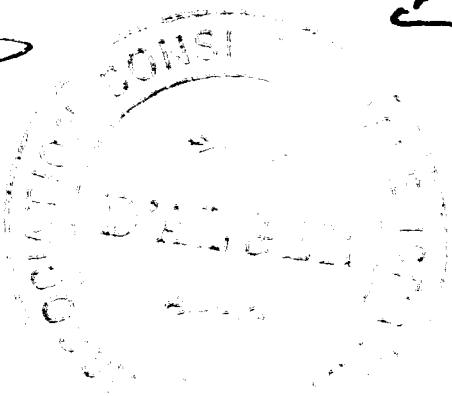
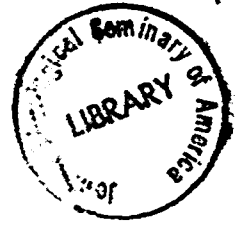
שיטה זו כמו מ"ב עם מים לאבוקה מיד כמו שביאר ה"י כמ"ג י"ג י"ג והגממיר תשע
 אך אם היטה היא מחמת הכל וחום המים חמין וואל אסער ול"ב הגדלה הגממיר—
 בק"א י"דש לה רכנן כי היטה היא מחמת הכל וחום המים חמין ולכך אסער מהד"א
 וגם מהד"א אסער אלא שהמציא תקנה כנ"ל וכל ספק אם בגי' הנ"ל לא נשגה א"ס
 תיקון ואין איש של לב להשגת של כוונת בזה י"ג ונש"ל דברים אלו ארעו
 וכתב אלדערן אין למחור ברמים הנ"ל יש"כ ומוה דן כמהדומה הנ"ל ג"ו לאסער
 גם ברמים הסילאגרי אלו אין בהם א"ס ספק מהכל חמום המים אלא יתכן להיות
 בהם כלל כי חקום האש וחמום המים הוא רחוק מאד ממקום כל העמינה והוא
 כחור מיוחד בטעם ולא קרוב זה אל זה עמו שהע"ש והו כל גמון אשכנז וטלן
 להג"ש חמור הנ"ל וכאשר יראה המשי"ן בד"ב וכדכ"ו כוחו ההיר"ר של
 הדמים הנ"ל שכתבו לאשר ולקיים מנהג כלה קהלות כנ"ל וגם אם נמצא כד"ב
 לגמון אחד מהם אלא כמקנה איש רחם אחים של פופים יורד עוב לגמון
 ברמים הסילאגרי יש"כ וגם אם נמצא כד"ב אין להצריך נטות חדשות ודי
 כמה שינקו אורחם היטב אסמור להפסיד ממנום ג' ללא צורך כי הנטות הם
 הקבועים ברמים הנ"ל הם אל משי יקר ונכדקים יפה בספונגים של אשר באופן
 שלא נמצא טהשד חמור הנ"ל משיכול לבעול מנהגם של כל הקהלות שהנהגו
 לגמון בסילאגרים הנ"ל כי נדמו דכ"ו נגד כל מ"ג הגממיר המהירים מכמה
 עשמים יש"כ ומונחה לא נשאר מה לדבר עוד בטען הדמים הסילאגרים
 הנ"ל כי הם מוקדים ושדוים לנו ולכל ישראל לגמון בהם מי"ג דפסמא ולאכל
 ולמד. ט"ה

נאם החוקמים פה שוב אנ"ל יש"כ כמי נכח את הנ"ה
 חלדית אלנו את כל התרדה הזאת לפ"ה

ה"כ ע"ג שמואל בצעיו יחודה לופמאנז ש"ה יצחק חמין
 צדור ס"ה

האשיר מרדכי אורי ט"ה אברהם הלוי באלנינסקי
 קמ"ה
 האשיר ע"ה ליענור ש"ג הצ"י יצחק מרשל ס"ה

ה"כ יענור פושטין ש"ג יוסף קלמן

04193